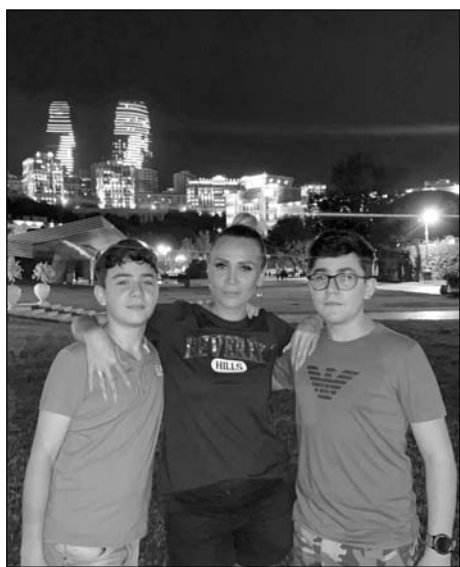

Dünyadakı ən ali hissini analıq hissi olduğunu deyir. Bütün duyğuların başında ana olmaq, onun məsuliyyətini hiss etmək və cəmiyyət üçün yararlı övlad yetişdirmək gəlir. Ailəni möhkəm bağlarla bir-birinə bağlamaqda və onu daha da möhkəmləndirməkdə övladların misilsiz xidməti olduğunu vurğulayır.

Beləliklə, "Mənim balam" rubrikamızın qonağı, media nümayəndələrinin dostu, "CinemaPlus" kinoteatrlar şəbəkəsinin PR meneceri Nərmin Həsənovadır. İki oğul anası olan Nərmin xanım mətbuatla daha sıx çalışır və yeni filmlər barədə bizləri kifayət qədər məlumatlandırır.

rır. Həmişə onunla yeni filmlər, kinoteatrların iş prinsiplərindən danışsaq da, bu dəfə onunla iki ana kimi söhbət etdik. Həyatdakı ən dəyərli varlığı hesab etdiyi övladları onun üçün ayrı bir dünyadır. Böyük oğlu Mir Mövsümün 16, kiçik oğlu Sabirin isə 12 yaşında olduğunu deyən Nərmin xanım zaman-zaman onlardan məsləhət aldığı da gizlətmir və bunun tərbiyə metodikasına birbaşa təsiri olduğunu deyir. Ən böyük istəyi isə bütün uşaqların valideynlərinin yanında, onların dəstəyini görərək böyüməsidir. Çünki valideyn tərbiyəsi və onların dəstəyi ilə böyüdülmüş uşaqlar daha möhkəm və sağlam olur.

- Övlad yetişdirərkən ən çox nəyə önəm verirsiniz. Dədə-baba üsulu ilə, yoxsa sizin özünüzdən xüsusi tərbiyə metodikanız var?

- Biz ailəmizdə uşaqlarımızın tərbiyəsinə individual yanaşırıq. Belə ki, burada həm dədə-baba, həm də müasir tələblərə uyğun tərbiyə üsullarından istifadə etməyə çalışırıq. Hər bir uşaq özlüyündə bir şəxsiyyətdir və onların hər biri bir fərd olaraq yetişir. Yəni, bir insanın xarakteri digərindən necə fərqlidirsə, uşaqlar da onun kimi. Məsələn üçün, mənim 2 oğlum var və onların hər ikisinin özünəməxsus fərqli xasiyyətləri var. Baxmayaraq ki bir ailədə böyüyürlər, ancaq xarakter olaraq

fərqlidirlər.

- Uşaqların tərbiyəsi ilə daha çox kim məşğul olursunuz?

- Uşaqların tərbiyəsi ilə həm həyat yoldaşım, həm də mən məşğul oluram. Baxmayaraq ki ikimiz də işləyirik, bacardığımız qədər övladlarımıza zaman ayırırıq, onlarla maraqlanır və mütəmadi olaraq nəzarət edirik. Uşaqlıqdan ilk oğlumuzla məsuliyyətli olmağı aşılamaşırıq. Bunun da nəticəsini ikinci oğlumuz anadan olanda gördük. Belə ki, kiçik oğlumun tərbiyəsində nəinki mən və yoldaşım, eyni zamanda böyük oğlumuz da iştirak etmişdi. Böyük oğlumun qardaşının tərbiyəsində iştirakı kiçik oğlum üçün bir örnək olmuşdu.

- Bu gün cəmiyyətə yararlı övlad yetişdirmək üçün sizcə, hardan və necə başlamaq lazımdır?

- Bizə görə, tərbiyə birinci ailədən,

edir. Ailə təməlimiz elə qurulub ki, ailəmizin başçısı mənim həyat yoldaşımdır, çünki mənim də ailəmdə evin böyüyü atam idi. Böyüdüyüm ailədə də kişi əsas qüvvə idi. Belə ki, ata övladını həm tənbeh, həm də əzizləyə bilər, ana isə evin xanımı və dirəyidir. Bu baxımdan uşaqlarımız hər ikimizə meyillidirlər. Övladlarım hər iki valideyninə hörmət edir və çox istəyirlər.

- Sizcə, valideyn övladlarının həyatına nə qədər qarışmalıdır və siz bir valideyn kimi, onların həyatına gələcəkdə müdaxilə edəcəksinizmi?

- Bizdən əvvəl də valideynlərimizin övladlarının tərbiyəsi, onların dost mühiti, çevrəsi, təhsili, həyatında və ümumiyyətlə cəmiyyətdə bir şəxsiyyət kimi formalaşmasında müstəsna xidmətləri olub. Yeni onları mükəmməl biri kimi yetişdir-

“Övladlarımın həm anası, həm də dostuyam”

Nərmin Həsənova: Onların məsləhətlərinə hər zaman ehtiyacım olub

daha sonra təhsildən başlayır. Sağlam cəmiyyətə savadlı və təhsilli övlad yetişdirmək lazımdır. Tərbiyə ilə bərabər, uşaqlarda təhsilin və dünyagörüşünün formalaşması mütləqdir. Buna görə də biz övladlarımıza yaxşı təhsil vermək üçün gücümüzü əsirgəmirik. Əlimizdən gələni etməyə çalışırıq ki, yetişdirdiyimiz övlad sabah cəmiyyətə yararlı, örnək və nümunəvi olsun.

- Adətən oğlan uşaqları anaya daha meyilli olur. Bəs sizdə necə?

- Hesab edirəm ki, ailə ilk gündən necə qurulursa, sona qədər də elə davam

mək üçün müdaxilə edə bilərlər. Mən özüm də övladam və bu günə kimi mənim valideynlərim bir insan kimi formalaşmağımda, cəmiyyətdə özümə yer tapmağımda, özümü təsdiqləməyimdə böyük rol oynayıblar. Onların məsləhətlərinə hər zaman ehtiyacım olub. Mən də övladlarıma daim məsləhətlər verirəm. Məncə, belə münasibətlər və bu nüanslar bizim ailə təməlimizi daha da möhkəmləndirir.

- Bəs siz özünüz necə uşaq olmusunuz? Uşaqlıq illerinizi necə xatırlayırsınız?

- Ailədə ilk övlad olduğuma görə çox erköyün və decəl olmuşam. Bütün qız uşaqları gələcəklə oynadığı halda, mən bu oyuncaqlara meyil göstərmirdim. Daha çox həyətdə topla oynamağı üstün tuturdum. Fərqli xarakterə sahib idim və bu da mənim uşaqlığıma təsir edirdi. Uşaqlıq xatirələrim çoxdur...

Bir dəfə həyətdə uşaqlarla oynayarkən küçəyə çıxıb, qoca nənənin ağır yükü gəldiyini gördüm və ona kömək məqsədi ilə əlindəki sətəni alıb evinə kimi apardım. Bu zaman heç fikirləşməmişdim ki, anam məni axtara bilər. Heç fərqi belə varmıyışam və evə gec getmişəm. Evə qayıtdıqdan sonra anam məni çox danladı. Həyətdə məni görmədiyinə görə narahat olan anam məni axtarmışdı. Mən də

Xəyalə Rəis

uşaq idim və ağlaya-ağlaya ona başa salmaq istədim ki, bütün uşaqlar qoca insanlara kömək etməlidirlər, mən də bir qoca nənəyə kömək etmişdim. Anam gözləri dolaraq, başımı sığallayıb bağrına basmışdı. Bu hadisə heç vaxt yadımdan çıxmır.

- Övladlarınızın hansı xaraktercə sizə daha çox oxşayır?

- Nədənə onların heç birinin xasiyyəti mənə oxşamayıb. Məndən fərqli olaraq, daha sakit və daha təmkinlidirlər. Mən elə deyildim.

- Bu gün uşaqların tərbiyəsində valideynlər müxtəlif cəza vasitələrindən istifadə edirlər. Bəs siz hansı cəza növlərindən istifadə edirsiniz? Sizcə, döymək tərbiyə üsuludurmu?

- Artıq XXI əsrdə, sivil cəmiyyətdə yaşayırıq. Uşağı döymək heç də tərbiyə üsulu deyil. Döyməklə o uşaqda ancaq instinkt olaraq qorxu hissini aşılaya bilərlər. Mənə görə, uşağı nə qədər döysən, bir o qədər sırtılır. Mənə gəlincə isə, uşaq yaşlarımda valideynlərim heç vaxt mənə əl qaldırmayıblar. Ən çox da dünyasını dəyişən atamın bir baxışı mənə kifayət edirdi. Mənə hər şeyi izah etməyə çalışıblar və mənim yanlış düşündüyüm şeyləri danışaraq başa salıblar.

- Sizcə, Nərmin Həsənova yaxşı anadır, yoxsa daha yaxşı övlad?

- Mən övladlarımın həm anası, həm də dostuyam. Onların həyatlarında önəmli yer tuturam. "Mənim övladımdır və onları mən böyüdürem" yanaşması ilə deyil, onlara bir fərd olaraq yanaşırım. Yeni ailədə qərarlar verəndə, onların da fikirlərini öyrənirəm. Hətta onu da qeyd edirəm ki, mən öz işlərimlə bağlı da onlardan məsləhət alıram. Bir övlad kimi necə olduğumu mənim deməyim doğru deyil. Bu haqda valideynlərim danışa bilər, amma ailədə böyük uşaq olduğum üçün daim bəyüklərimin qayğısına qalırım və həmişə onlara həyatda dayaq olmağa çalışırım. Mən də övladlarımın gələcəkdə valideynlərinə möhkəm dayaq olmalarını arzu edirəm. Bütün övladların atalı-analı böyümələrini və xoşbəxt olmalarını istəyirəm. Çünki xoşbəxt insan çevrəsindəkiləri də xoşbəxt etməyə qadirdir.

